

## Ο Μιλητουπόλεως Ιερόθεος

/ [Πεμπτουσία](#)



Ὡσπερ ο μεγαλοφωνότατος Ησαίας προεφήτευσεν, «ουκ εκλείπει ἀρχων ἐξ Ιούδα και ηγούμενος» (Γεν. 49, 10) οὕτω και εν τοις καθ' ημάς η Θεία Πρόνοια εξοικονόμησεν ίνα το επώνυμον της αγιότητος Ὅρος μη στερηθῆ των αγιαστικῶν δωρεῶν Ιεράρχου. Και εχαρίσατο ημίν τον Σεβασμιώτατον Μηλιτουπόλεως κ. Ιερόθεον, περι ού δυνάμεθα ανενδοιάστως μετά του μακαρίου Παύλου να λέγωμεν μεταφορικῶς ότι «τοιούτος ημίν έπρεπεν Αρχιερεύς» (Εβρ. 7, 26).

Από Κορυτσάς τελευταίον ορμώμενος και απελαθείς εκείθεν υπό των Αλβανών δια τα πατριωτικά του αισθήματα, κατέφυγεν εις την ποθητήν του μοναχικήν ησυχίαν, ην από νεότητος είχε, διδαχθείς παρά τω οσιωτάτῳ Γέροντι Αρσενίῳ[1] εν τη νήσῳ Χάλκη. Σεβασμῷ ἀκρῳ κατεχόμενος προς τον αοίδιμον Ιωακείμ τον Γ', εγκατεστάθη το πρώτον εις «Μυλοπόταμον» και παρέμεινε δεκάδα περίπου ετών, αλλά μη δυνάμενος εκείθεν επαρκέσαι εις τας πολλαπλῆς ανάγκας του Ὅρους, αυτός μόνος εν αυτῷ Αρχιερεύς, μετώκησεν από δεκαετίας και πλέον εις τα της Αγίας Άννης «Βουλευτήρια»[2] παρά την θάλασσαν και εκεί τας ασκητικῆς αυτού ποιεί διατριβάς, του σεβασμού απολαύων των πατέρων του Ὅρους και τύπον αρετής και ασκήσεως εαυτόν αυτοίς υποβάλλων. Εγγύς ήδη των 80 ετών καταπλήσσει τους πάντας, πεζή ανερχόμενος εις Καρυάς και εις αυτήν την κορυφήν του Άθῳ, και ως κίων δωρικός (κολώνα δωρικού ρυθμού) ιστάμενος εν ταις πανηγυρικαις αγρυπνίαις των Μονῶν επί 15 και πλέον ώρας.

Εκεί εις το «Κάθισμα» του συμπατριώτου του Αγίου Ελευθερίου λιτότατα ενδιαιτώμενος, ελευθερίως μεταδίδωσι τοις πτωχοίς ερημίταις και ασκηταίς τα πάντα, ει δυνατόν και αυτόν τον ένα χιτώνα. Εν τῳ κόσμῳ είχεν υπό την προστασίαν του αρκετούς χρηστούς νέους, εφιεμένους (επιθυμούντας) παιδείας και ένιοι (μερικοί) τούτων κατέχουν σήμερον ανωτάτας θέσεις εν τη παιδεία και τη Εκκλησίᾳ. Ενταύθα προσέλαβε «τους ελαχίστους εν Χριστῷ» (πρβλ. Μτ. 25, 40· 25, 45) και αυτοίς, «πεινώσι και διψῶσι και γυμνητεύουσι» (πρβλ. Κορ. 4, 11) μεταδίδει εκ του ακένωτου θησαυρού της καρδίας του.

Εις τας δυσκόλους ημέρας του χειμῶνος του 1941 πολλάκις ο σεβαστός Γέρων έμεινε νήστις, ίνα στηρίξη λιποψυχούντας εκ της πείνης λεμβούχους (βαρκάρηδες)

και διαβατικούς ξένους. Δια τας ιεράς ημών Μονάς και τας γειτονικάς Σκήτας και ερημητήρια είναι η μεγαλύτερα πνευματική παρηγοριά και τρέμει κυριολεκτικώς η ψυχή μας επί τη σκέψει της μεταστάσεως εκ των τήδε προς την ποθητήν πατρίδα την άνω και διαμένουσαν, του σεβαστού μας Ιεράρχου. Είθε ο Πανάγαθος να λυπηθή τα λογικά του πρόβατα και μη αφήση αυτά εκλελυμένα (εξασθενημένα), αλλά να χαρίζεται έτη πολλά αυτώ προς στήριξιν και καθοδήγησιν εις νομάς (τόπους βοσκής) ζωηφόρους.

Σημειώσεις:

1. Ιερομόναχος φημιζόμενος για την μεγάλη αρετή και την μοναχική του ακρίβεια, γνήσιος συνεχιστής της Παραδόσεως των Κολλυβάδων. Έκτισε την Σκήτη του Αγίου Σπυρίδωνος στην Χάλκη (Terki dunya), οπού και έχει ταφεί. Μαθητές του αναδείχθηκαν μεγάλες Εκκλησιαστικές προσωπικότητες. Δύο από αυτούς είναι ο επίσκοπος Μιλητουπόλεως Ιερόθεος και ο εκ Χάλκης περιβόητος Μητροπολίτης Κασσανδρείας Ειρηναίος ο από Μελενίκου.

2. Βρίσκονται στα παράλια της Αγίας Άννης. Εκεί βρισκόταν η μονή των Βουλευτηρίων (11ος αι.). Εκεί είναι το κελλίον «Άγιος Ελευθέριος».

*Πηγή: Αρχιμ. Γαβριήλ Διονυσιάτου (†) 1983, Λαυσαϊκόν του Αγίου Όρους, Β' Έκδοσις, Άγιον Όρος 2002*



*Ο Μιλητουπόλεως Ιερόθεος*

Ο Μιλητουπόλεως Ιερόθεος σε αγιορείτικη πανήγυρη. (Φωτ. περίπου στο 1950)